

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 1717/2006 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 15 listopada 2006 r.****ustanawiające Instrument na rzecz Stabilności**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 179 ust. 1 i art. 181a,

uwzględniając wniosek Komisji,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wspólnota udziela państwom trzecim znacznej pomocy gospodarczej, finansowej, technicznej, humanitarnej i makroekonomicznej. Promowanie stabilnych warunków dla rozwoju ludzkiego i gospodarczego oraz promowanie praw człowieka, demokracji i podstawowych wolności pozostaje jednym z głównych celów działań zewnętrznych Unii Europejskiej (UE), do których przyczyniają się wspólnotowe instrumenty pomocy zewnętrznej. Rada i przedstawiciele rządów państw członkowskich zebrani w Radzie w swoich wnioskach na temat skuteczności działań zewnętrznych UE z listopada 2004 r. stwierdzili, że „pokój, bezpieczeństwo i stabilność, a także prawa człowieka, demokracja i dobre rządy to ważne elementy trwałego wzrostu gospodarczego i likwidacji biedy”.
- (2) Program UE w zakresie zapobiegania gwałtownym konfliktom, zatwierdzony przez Radę Europejską, podkreśla „polityczne zaangażowanie UE w dążeniu do zapobiegania konfliktom jako jeden z głównych celów stosunków zewnętrznych UE” oraz stwierdza, że wspólnotowe instrumenty współpracy w dziedzinie rozwoju mogą przyczynić się do realizacji tego celu i uzyskania przez UE roli „światowego gracza”.
- (3) Środki podejmowane na podstawie niniejszego rozporządzenia, zmierzające do realizacji celów określonych w art. 177 i art. 181a Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (zwanego dalej „Traktatem WE”), mogą mieć charakter uzupełniający i powinny być spójne ze środkami przyjętymi przez UE w dążeniu do realizacji celów Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa w ramach tytułu V oraz ze środkami przyjętymi w ramach tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej (zwanego dalej „Traktatem UE”). Rada i Komisja powinny współpracować w celu

zapewnienia takiej spójności, odpowiednio do ich kompetencji.

- (4) „Europejski konsensus w sprawie rozwoju” przyjęty przez Radę oraz przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie, Parlament Europejski i Komisję w dniu 22 listopada 2005 r. i zaaprobowany przez Radę Europejską w dniach 15–16 grudnia 2005 r. stwierdza, że Wspólnota, w ramach kompetencji swoich instytucji, rozwinięte wszechstronne podejście do zapobiegania niestabilności państw, konfliktom, klęskom żywiołowym i innym rodzajom kryzysów; niniejsze rozporządzenie powinno przyczyniać się do osiągnięcia tego celu.
- (5) Rada Europejska przyjęła Europejską Strategię Bezpieczeństwa w dniu 12 grudnia 2003 r.
- (6) Deklaracja Rady Europejskiej w sprawie zwalczania terroryzmu z dnia 25 marca 2004 r. wzywała do włączenia celów w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi do programów pomocy zewnętrznej. Ponadto, Strategia Milenijna UE w sprawie zapobiegania i kontroli przestępczości zorganizowanej, przyjęta przez Radę w dniu 27 marca 2000 r., wzywa do ściślejszej współpracy z państwami trzecimi.
- (7) Stabilizacja pokryzysowa wymaga trwałego i elastycznego zaangażowania wspólnoty międzynarodowej, zwłaszcza w pierwszych latach po kryzysie, w oparciu o zintegrowane strategie przejściowe.
- (8) Wdrożenie programów pomocy w czasie kryzysu i niestabilności politycznej wymaga szczególnych środków zapewniających elastyczność podejmowania decyzji oraz przydziału środków budżetowych, a także udoskonalonych środków zapewniających spójność z pomocą dwustronną i mechanizmami łączenia środków finansowych darczyńców, w tym delegowanie zadań organów publicznych poprzez scentralizowane zarządzanie pośrednie.
- (9) Rezolucje Parlamentu Europejskiego oraz konkluzje Rady w reakcji na komunikaty Komisji w sprawie powiązania działań z zakresu pomocy, odbudowy i rozwoju podkreś-

⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego wydana dnia 6 lipca 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 7 listopada 2006 r.

lają konieczność zapewnienia skutecznego pomostu między działaniami finansowanymi przy pomocy różnych instrumentów finansowych Wspólnoty w kontekście sytuacji kryzysowych.

- (10) W celu skutecznego zaradzenia powyższym problemom we właściwym czasie niezbędne są szczególne zasoby finansowe i instrumenty finansowania uzupełniające pomoc humanitarną i długoterminowe instrumenty współpracy. Pomoc humanitarna powinna być nadal świadczona na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/96 z dnia 20 czerwca 1996 r. w sprawie pomocy humanitarnej ⁽¹⁾.
- (11) Oprócz środków uzgodnionych z krajami partnerskimi w ramach polityki współpracy ustanowionych zgodnie z odpowiednimi instrumentami Wspólnoty dotyczącymi pomocy zewnętrznej, Wspólnota musi być zdolna do zapewnienia pomocy, która zaradzi głównym problemom globalnym i transnarodowym mogącym mieć destabilizujące skutki.
- (12) „Wytyczne w sprawie wzmocnienia koordynacji działań operacyjnych pomiędzy Wspólnotą, reprezentowaną przez Komisję, a państwami członkowskimi w dziedzinie pomocy zewnętrznej” z 2001 r. podkreślają potrzebę zwiększonej koordynacji w zakresie pomocy zewnętrznej UE.
- (13) Niniejsze rozporządzenie ustanawia kopertę finansową na lata 2007–2013, która stanowi główną kwotę odniesienia dla władzy budżetowej zgodnie z pkt 37 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽²⁾.
- (14) Środki konieczne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽³⁾.
- (15) Niniejsze rozporządzenie ma na celu objęcie zakresu stosowania szeregu dotychczasowych rozporządzeń w sprawie zewnętrznej pomocy wspólnotowej i ich zastąpienie; rozporządzenia te powinny zatem zostać uchylone.
- (16) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie ze względu na potrzebę połączonej, wielostronnej reakcji w dziedzinach określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz z uwagi na rozmiary oraz skutki proponowanych działań możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu WE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

CELE I ZAKRES

Artykuł 1

Cele

1. Wspólnota podejmuje środki w zakresie współpracy rozwojowej oraz współpracy finansowej, gospodarczej i technicznej z państwami trzecimi na warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu.
2. Zgodnie z celami tej współpracy, z uwzględnieniem jej ograniczeń określonych w Traktacie WE, szczególne cele niniejszego rozporządzenia są następujące:
 - a) w sytuacji kryzysu lub początku kryzysu – przyczynianie się do zapewnienia stabilności poprzez skuteczną reakcję mającą na celu pomoc w ustanowieniu lub przywróceniu warunków niezbędnych do właściwej realizacji wspólnotowych polityk rozwoju i współpracy;
 - b) w przypadku stabilnych warunków dla realizacji wspólnotowych polityk współpracy w państwach trzecich – pomoc w budowaniu potencjału w zakresie przeciwdziałania szczególnym zagrożeniom globalnym i ponadregionalnym powodującym destabilizację, a także zapewnienie gotowości reakcji na sytuacje przedkryzysowe i pokryzysowe.
3. Środki podejmowane na podstawie niniejszego rozporządzenia mogą mieć charakter uzupełniający i są spójne ze środkami przyjętymi na podstawie przepisów tytułu V i VI Traktatu UE oraz pozostają bez uszczerbku dla tych środków.

Artykuł 2

Komplementarność pomocy Wspólnoty

1. Pomoc wspólnotowa na podstawie niniejszego rozporządzenia uzupełnia pomoc udzielaną na podstawie powiązanych instrumentów wspólnotowych na rzecz pomocy zewnętrznej. Pomoc ta jest świadczona tylko w zakresie, w jakim nie może być ona w odpowiedni i skuteczny sposób zapewniona na podstawie powyższych instrumentów.
2. Komisja Europejska zapewnia spójność środków przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia ze strategicznymi wytycznymi polityki Wspólnoty wobec krajów partnerskich, a w szczególności z celami instrumentów, o których mowa w ust. 1, oraz z innymi odpowiednimi środkami wspólnotowymi.
3. Aby zwiększyć skuteczność i spójność wspólnotowych i krajowych środków pomocy, Komisja wspiera ścisłą koordynację działań własnych z działaniami państw członkowskich, zarówno na szczeblu decyzyjnym, jak i na miejscu świadczenia pomocy. W tym celu państwa członkowskie i Komisja utrzymują system wymiany informacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 163 z 2.7.1996, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

Artykuł 3

Pomoc w sytuacjach kryzysu lub początku kryzysu

1. Techniczna i finansowa pomoc Wspólnoty służąca realizacji szczegółowych celów określonych w art. 1 ust. 2 lit. a) może zostać udzielona w reakcji na sytuacje nagłe, sytuacje kryzysu lub początku kryzysu, sytuacje stwarzające zagrożenie dla demokracji, porządku publicznego, ochrony praw człowieka i podstawowych wolności lub bezpieczeństwa ludzi, lub w reakcji na sytuacje mogące przeistoczyć się w konflikt zbrojny albo spowodować istotną destabilizację w danym państwie trzecim lub państwach trzecich. Środki te mogą też zostać wykorzystane w sytuacjach, w których Wspólnota odwołała się do postanowień umów międzynarodowych, które dotyczą ich istotnych elementów w celu częściowego lub całkowitego zawieszenia współpracy z państwami trzecimi.

2. Pomoc techniczna i finansowa, o której mowa w ust. 1, obejmuje następujące obszary:

- a) wspieranie, poprzez udzielanie pomocy technicznej i logistycznej, działań organizacji międzynarodowych i regionalnych oraz podmiotów państwowych i niepaństwowych na rzecz budowania zaufania, mediacji, dialogu i pojednania;
- b) wspieranie tworzenia i funkcjonowania władz tymczasowych, dysponujących mandatem zgodnym z prawem międzynarodowym;
- c) wspieranie rozwoju demokratycznych i pluralistycznych instytucji państwowych, włączając w to środki mające na celu zwiększenie roli kobiet w takich instytucjach, wspieranie skutecznej administracji cywilnej i związanych z nią ram prawnych na szczeblu krajowym i lokalnym, wspieranie niezależnego sądownictwa, dobrych rządów oraz porządku publicznego, w tym niewojskowej współpracy technicznej, mającej na celu wzmocnienie ogólnej kontroli cywilnej oraz nadzoru nad systemem bezpieczeństwa, a także wspieranie środków wzmacniających zdolności organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości w zakresie zwalczania przemytu ludzi, narkotyków, broni palnej i materiałów wybuchowych;
- d) wspieranie ustanowionych z poszanowaniem międzynarodowych praw człowieka i zgodnie ze standardami praworządności międzynarodowych trybunałów karnych, trybunałów krajowych *ad hoc*, komisji prawdy i pojednania oraz mechanizmów sądowego rozwiązywania sporów dotyczących praw człowieka i sporów dotyczących dochodzenia i ustalenia praw własności;
- e) wspieranie działań niezbędnych do rozpoczęcia odbudowy i odnowy najważniejszych zasobów infrastruktury, zasobów mieszkalnych, budynków publicznych i zasobów gospodarczych, jak i podstawowych mocy produkcyjnych, ponownego uruchomienia działalności gospodarczej i tworzenia miejsc pracy oraz zapewnienia minimalnych warunków koniecznych dla zrównoważonego rozwoju społecznego;
- f) wspieranie cywilnych działań związanych z demobilizacją i reintegracją kombatantów oraz, w odpowiednich

przypadkach, ich repatriacji, a także środków odnoszących się do sytuacji dzieci-żołnierzy i kobiet-żołnierzy;

- g) wspieranie działań łagodzących społeczne skutki restrukturyzacji sił zbrojnych;
 - h) wspieranie działań w ramach wspólnotowej polityki współpracy i jej celów w zakresie oddziaływania społeczno-gospodarczego, jakie wywierają na ludność cywilną miny przeciwpiechotne, niewybuchy lub inne pozostałe po wojnie środki wybuchowe; działania finansowane na podstawie niniejszego rozporządzenia obejmują szkolenia na temat zagrożenia, pomoc ofiarom, wykrywanie min i ich unieszkodliwianie oraz związaną z tym likwidację zgromadzonych zasobów min;
 - i) wspieranie działań w ramach wspólnotowej polityki współpracy i jej celów w zakresie oddziaływania, jakie wywiera na ludność cywilną nielegalne korzystanie z broni palnej i dostęp do niej; wsparcie takie powinno być ograniczone do działań inspekcyjnych, udzielania pomocy ofiarom, uświadamiania problemu ogółowi społeczeństwa oraz rozwijania prawnej i administracyjnej wiedzy specjalistycznej w tej dziedzinie oraz dobrych praktyk;
- Wsparcie jest udzielane wyłącznie w zakresie niezbędnym do przywrócenia populacjom dotkniętym tymi problemami warunków do rozwoju społecznego i gospodarczego oraz w sytuacjach kryzysowych lub sytuacjach początku kryzysu, o których mowa w ust. 1. Nie obejmuje ono wsparcia dla środków zwalczania rozprzestrzeniania broni;
- j) wspieranie działań służących właściwemu zaspokajaniu specyficznych potrzeb kobiet i dzieci w sytuacjach kryzysu i konfliktu, włączając w to ryzyko narażenia ich na przemoc o podłożu płciowym;
 - k) wspieranie rehabilitacji i reintegracji ofiar konfliktów zbrojnych, włączając w to działania w zakresie specyficznych potrzeb kobiet i dzieci;
 - l) wspieranie działań w zakresie propagowania, ochrony i poszanowania praw człowieka, podstawowych wolności, demokracji i praworządności oraz wspieranie związanych z tym instrumentów międzynarodowych;
 - m) wspieranie działań społeczno-gospodarczych służących propagowaniu sprawiedliwego dostępu do zasobów naturalnych i przejrzystości zarządzania nimi w sytuacji kryzysu lub początku kryzysu;
 - n) wspieranie działań społeczno-gospodarczych służących łagodzeniu oddziaływania nagłych przemieszczeń populacji, włączając w to działania związane z zaspokojeniem potrzeb wspólnot przyjmujących przesiedleńców w sytuacji kryzysu lub początku kryzysu;
 - o) wspieranie działań przyczyniających się do rozwoju i organizowania społeczeństwa obywatelskiego oraz jego uczestnictwa w życiu politycznym, włączając w to działania służące zwiększeniu roli kobiet w życiu politycznym, jak i działań wspierających niezależne, pluralistyczne i profesjonalne środki przekazu;

- p) wspieranie działań w zakresie przeciwdziałania klęskom żywiołowym i katastrofom spowodowanym przez człowieka oraz sytuacjom zagrożenia zdrowia publicznego w przypadku braku wspólnotowej pomocy humanitarnej lub jako jej uzupełnienie.

3. W wyjątkowych i nieprzewidzianych przypadkach, o których mowa w ust. 1, Wspólnota może również udostępnić pomoc techniczną i finansową, która nie została wyraźnie zaliczona do żadnego z obszarów wspierania wymienionych w ust. 2. Tego typu wsparcie jest ograniczone do nadzwyczajnych środków pomocy, o których mowa w art. 6 ust. 2 oraz które:

- objęte są ogólnym zakresem i szczegółowymi celami określonymi w art. 1 ust. 2 lit. a), oraz
- są ograniczone w czasie, zgodnie z art. 6 ust. 2, oraz
- w normalnych okolicznościach kwalifikowałyby się do finansowania w ramach innych wspólnotowych instrumentów pomocy zewnętrznej, jednakże zgodnie z art. 2 powinny być objęte niniejszym rozporządzeniem ze względu na konieczność szybkiej reakcji na sytuację kryzysu lub początku kryzysu.

Artykuł 4

Pomoc w przypadku stabilnych warunków współpracy

Wspólnota udziela pomocy technicznej i finansowej, dążąc do realizacji szczegółowych celów określonych w art. 1 ust. 2 lit. b) w następujących obszarach:

- 1) zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa osób, strategicznej infrastruktury i zdrowia publicznego;

pomoc obejmuje:

- a) wzmocnienie zdolności organów ścigania, władz sądowych i cywilnych zaangażowanych w walkę z terroryzmem i przestępczością zorganizowaną, w tym z handlem ludźmi, nielegalnym handlem narkotykami, bronią palną i materiałami wybuchowymi, a także w skuteczną kontrolę nielegalnego handlu i tranzytu.

Należy nadać priorytetowe znaczenie współpracy transregionalnej obejmującej państwa trzecie, które jasno wyraziły polityczną wolę zmierzenia się z tymi problemami. Działania w tym zakresie kładą szczególny nacisk na dobre sprawowanie rządów i są podejmowane zgodnie z prawem międzynarodowym, a zwłaszcza z postanowieniami dotyczącymi praw człowieka oraz z międzynarodowym prawem humanitarnym.

W odniesieniu do pomocy udzielanej władzom zaangażowanym w walkę z terroryzmem priorytetowe znaczenie nadaje się środkom wspierającym rozwój i wzmocnianie przepisów w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi, wprowadzenie w życie i stosowanie prawa finansowego, celnego i imigracyjnego, a także rozwój międzynarodowych procedur egzekwowania prawa.

W odniesieniu do pomocy w zwalczaniu problemu narkotyków zwraca się należytą uwagę na międzynarodową współpracę, której celem jest wspieranie najlepszych praktyk z zakresu zmniejszania popytu, produkcji i szkodliwych skutków;

- b) wspieranie działań zwalczających zagrożenia dla transportu międzynarodowego, energetyki i strategicznej infrastruktury, łącznie z transportem pasażerskim i towarowym oraz dystrybucją energii.

Działania podejmowane w tym zakresie kładą szczególny nacisk na współpracę transregionalną oraz wdrożenie międzynarodowych standardów w dziedzinie świadomości ryzyka, analizy wrażliwości na zagrożenia, przygotowania na sytuacje kryzysowe, zarządzania alarmami i ich skutkami;

- c) przyczynianie się do zapewnienia właściwej reakcji na nagłe, poważne zagrożenia dla zdrowia publicznego, takie jak epidemie o potencjalnie transgranicznym zasięgu.

Szczególny nacisk należy położyć na planowanie kryzysowe, zarządzanie zapasami szczepionek i produktów farmaceutycznych, współpracę międzynarodową oraz systemy wczesnego ostrzegania i alarmowania;

- 2) ograniczanie ryzyka i przygotowanie na zagrożenia w odniesieniu do materiałów i środków chemicznych, jądrowych oraz biologicznych;

pomoc obejmuje:

- a) wspieranie badań cywilnych jako alternatywy dla badań w dziedzinie obronności, a także przekwalifikowania i alternatywnego zatrudniania naukowców i inżynierów zatrudnionych wcześniej w dziedzinach związanych z uzbrojeniem;
- b) wspieranie działań mających na celu zwiększenie bezpieczeństwa procedur przechowywania w cywilnych obiektach wrażliwych materiałów i środków chemicznych, biologicznych, radiologicznych oraz jądrowych, a także ich wykorzystywania w cywilnych programach badawczych;
- c) wspieranie – w ramach wspólnotowej polityki współpracy i jej celów – tworzenia infrastruktury cywilnej i stosownych studiów cywilnych koniecznych do likwidacji, restrukturyzacji lub konwersji zakładów i obiektów zbrojeniowych, które nie są już uwzględniane w programie obrony kraju;
- d) wzmocnienie zdolności właściwych władz cywilnych zaangażowanych w opracowanie i sprawowanie skutecznej kontroli nad handlem materiałami lub środkami chemicznymi, biologicznymi, radiologicznymi i jądrowymi (wraz ze sprzętem do ich produkcji lub przenoszenia), w tym poprzez instalację nowoczes-

nych urządzeń logistycznych służących do kontroli i oceny;

- e) rozwój ram prawnych i zdolności instytucjonalnych potrzebnych do utworzenia i sprawowania skutecznej kontroli nad wywozem towarów podwójnego zastosowania, łącznie ze środkami współpracy regionalnej;
- f) rozwój skutecznego przygotowania struktur cywilnych na wypadek klęsk żywiołowych, rozwój planowania kryzysowego, reakcji w sytuacjach kryzysowych i zdolności do usuwania skutków poważnych katastrof ekologicznych w tym zakresie;

W odniesieniu do działań wymienionych w lit. b) i d) należy położyć szczególny nacisk na pomoc dla regionów lub krajów, w których wciąż zgromadzone są zapasy materiałów i środków, o których mowa w lit. b) i d) oraz w których istnieje ryzyko rozprzestrzeniania tych materiałów i środków;

- 3) budowanie zdolności do działania w sytuacjach przedkryzysowych i pokryzysowych

Wspieranie długoterminowych działań mających na celu budowanie i wzmacnianie potencjału organizacji międzynarodowych, regionalnych i subregionalnych, a także podmiotów państwowych i niepaństwowych w odniesieniu do ich działań na rzecz:

- a) propagowania wczesnego ostrzegania, budowania zaufania, mediacji i pojednania oraz łagodzenia powstających napięć między społecznościami;
- b) usprawnienia procesu odbudowy po konfliktach i katastrofach.

Działania wymienione w niniejszym punkcie obejmują przekazywanie wiedzy specjalistycznej, wymianę informacji, ocenę ryzyka/zagrożeń, badania i analizy, systemy wczesnego ostrzegania oraz szkolenia. W odpowiednich przypadkach działania mogą także objąć pomoc finansową i techniczną przy wdrażaniu zaleceń Komisji ONZ ds. Budowania Pokoju, które wchodzi w zakres celów wspólnotowej polityki współpracy.

TYTUŁ II

WDROŻENIE

Artykuł 5

Ogólne ramy wdrożenia

Wsparcie wspólnotowe przewidziane w niniejszym rozporządzeniu jest realizowane poprzez następujące środki:

- a) nadzwyczajne środki pomocy oraz przejściowe programy reagowania;
- b) dokumenty strategiczne obejmujące wiele krajów, tematyczne dokumenty strategiczne oraz wieloletnie programy indykatywne;

- c) roczne programy działań;
- d) środki specjalne.

Artykuł 6

Nadzwyczajne środki pomocy oraz przejściowe programy reagowania

1. Pomoc Wspólnoty, o której mowa w art. 3, jest udzielana w formie nadzwyczajnych środków pomocy oraz przejściowych programów reagowania.

2. Komisja może przyjąć nadzwyczajne środki pomocy w sytuacjach kryzysowych, o których mowa w art. 3 ust. 1, lub w wyjątkowych i nieprzewidzianych sytuacjach, o których mowa w art. 3 ust. 3, jeżeli skuteczność środków jest uzależniona od ich szybkiego lub elastycznego wdrożenia. Okres obowiązywania tego typu środków nie może przekraczać 18 miesięcy. Okres obowiązywania poszczególnych środków może zostać przedłużony o kolejne 6 miesięcy w przypadku wystąpienia obiektywnych i nieprzewidzianych przeszkód w ich wdrażaniu, jednakże pod warunkiem że kwota przewidziana na te środki nie ulegnie zwiększeniu.

3. W przypadku gdy koszt nadzwyczajnego środka pomocy przekracza 20 000 000 EUR, jest on przyjmowany zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

4. Komisja może przyjąć przejściowe programy reagowania w celu ustanowienia lub przywrócenia podstawowych warunków niezbędnych do skutecznej realizacji wspólnotowej polityki współpracy zewnętrznej. Przejściowe programy reagowania opierają się na nadzwyczajnych środkach pomocy. Przyjmuje się je zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

5. Komisja regularnie informuje Radę o planowanej przez siebie pomocy wspólnotowej na mocy art. 3. Przed przyjęciem lub przedłużeniem obowiązywania nadzwyczajnego środka pomocy, którego koszty nie przekraczają 20 000 000 EUR, Komisja powiadamia Radę o rodzaju, celach i kwotach planowanych środków pomocy. Komisja uwzględnia odpowiednie wytyczne polityczne Rady zarówno na etapie planowania, jak i na etapie wdrażania danych środków, w celu zachowania spójności działań zewnętrznych UE. Komisja informuje też Radę o zamiarze wprowadzenia znaczących zmian do uprzednio przyjętych nadzwyczajnych środków pomocy.

6. Na możliwie jak najwcześniejszym etapie po przyjęciu nadzwyczajnych środków pomocy, a najpóźniej w terminie siedmiu miesięcy od ich przyjęcia, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie przedstawiające ogólny zarys aktualnych i planowanych działań Wspólnoty, włączając w to działania realizowane w ramach innych wspólnotowych instrumentów finansowania, status istniejących dokumentów strategicznych obejmujących jeden kraj lub wiele krajów, a także rolę Wspólnoty w ramach szerszych działań międzynarodowych i wielostronnych. W sprawozdaniu tym przedstawiany jest również zamiar kontynuowania przez Komisję nadzwyczajnych środków pomocy lub termin, do którego Komisja zamierza je kontynuować.

Artykuł 7

Dokumenty strategiczne obejmujące wiele krajów, tematyczne dokumenty strategiczne i wieloletnie programy indykatywne

1. Dokumenty strategiczne obejmujące wiele krajów oraz tematyczne dokumenty strategiczne stanowią ogólną podstawę wdrażania pomocy na podstawie art. 4.

2. Dokumenty strategiczne obejmujące wiele krajów oraz tematyczne dokumenty strategiczne określają strategię wspólnotową dla krajów, których dotyczą, z uwzględnieniem potrzeb danych krajów, priorytetów Wspólnoty, sytuacji międzynarodowej oraz działań głównych partnerów.

3. Dokumenty strategiczne obejmujące wiele krajów oraz tematyczne dokumenty strategiczne, a także wszelkie ich zmiany lub rozwinęcia są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 22 ust. 2. Obejmują one okres wstępny nieprzekraczający okresu obowiązywania niniejszego rozporządzenia oraz są poddawane przeglądowi po upływie połowy okresu ich obowiązywania.

4. Dokumenty strategiczne są spójne z dokumentami strategicznymi obejmującymi jeden lub wiele krajów lub z tematycznymi dokumentami strategicznymi przyjętymi w ramach innych wspólnotowych instrumentów pomocy zewnętrznej, przy czym unika się ich powielania. W odpowiednich przypadkach dokumenty strategiczne opierają się na dialogu z zainteresowanym krajem lub zainteresowanymi krajami albo regionami partnerskimi, w tym z przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego, tak aby stanowiły one wsparcie dla krajowych strategii rozwoju oraz gwarantowały zaangażowanie i uczestnictwo kraju, krajów lub regionów partnerskich. Ponadto – w odpowiednich przypadkach – prowadzone są wspólne konsultacje między Komisją, państwami członkowskimi i innymi darczyńcami w celu zapewnienia, by wspólnotowe działania podejmowane w ramach współpracy uzupełniały się z działaniami państw członkowskich i innych darczyńców. W razie potrzeby możliwe jest włączenie innych zainteresowanych stron.

5. W odpowiednich przypadkach każdemu dokumentowi strategicznemu obejmującemu wiele krajów towarzyszy wieloletni program indykatywny podsumowujący obszary priorytetowe wytypowane do finansowania wspólnotowego, szczególnie cele, oczekiwane wyniki oraz ramy czasowe wsparcia wspólnotowego, a także orientacyjną kwotę przydzielonych środków finansowych w całości i w rozbiciu na każdy obszar priorytetowy. Kwota środków finansowych może być w razie konieczności podana w formie przedziału.

6. Wieloletnie programy indykatywne określają wysokość przydzielonych środków finansowych dla każdego programu na podstawie przejrzystych kryteriów, potrzeb oraz osiągnięć zainteresowanych krajów lub regionów partnerskich, przy uwzględnieniu szczególnych trudności, z jakimi zmagają się kraje lub regiony będące w stanie kryzysu lub konfliktu.

7. Wieloletnie programy indykatywne oraz wszelkie ich zmiany lub rozwinęcia są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 22 ust. 2. W odpowiednich przypadkach są one uzgadniane w konsultacji z zainteresowanymi krajami lub regionami partnerskimi.

8. Kwoty określone w wieloletnich programach indykatywnych mogą zostać podwyższone lub obniżone w wyniku przeglądów, przy uwzględnieniu zmian sytuacji kraju, jego wyników i potrzeb, zgodnie z procedurą, o której mowa w ust. 7.

Artykuł 8

Roczne programy działań

1. Roczne programy działań określają środki, jakie mają zostać przyjęte na podstawie dokumentów strategicznych obejmujących wiele krajów, tematycznych dokumentów strategicznych oraz wieloletnich programów indykatywnych, o których mowa w art. 7.

2. Roczne programy działania określają wyznaczone cele, obszary działania, oczekiwane wyniki, procedury zarządzania, jak również przewidywaną, całkowitą kwotę planowanego finansowania. Zawierają one opis działań, które mają być finansowane, wskazanie kwot przeznaczonych na każde działanie oraz orientacyjny harmonogram realizacji. W odpowiednich przypadkach powinny one uwzględniać doświadczenia uzyskane w związku z wcześniejszą pomocą. Cele mają charakter wymierny.

3. Roczne programy działania oraz wszelkie ich zmiany lub rozwinęcia są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

Artykuł 9

Środki specjalne

1. Niezależnie od art. 7 i 8, w przypadku nieprzewidzianych potrzeb lub okoliczności, Komisja może przyjąć środki specjalne nieprzewidziane w dokumentach strategicznych obejmujących wiele krajów, tematycznych dokumentach strategicznych oraz wieloletnich programach indykatywnych, o których mowa w art. 7, lub w rocznych programach działań, o których mowa w art. 8.

2. Środki specjalne określają wyznaczone cele, obszary działalności, oczekiwane wyniki, procedury zarządzania, jak również całkowitą kwotę planowanego finansowania. Zawierają one opis operacji, które mają być finansowane, wskazanie odpowiednich kwot przeznaczonych na każdą operację oraz orientacyjny harmonogram realizacji.

3. Środki specjalne, których koszty przekraczają 5 000 000 EUR, przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

4. Komisja powiadamia komitet ustanowiony na mocy art. 22 ust. 1 o przyjęciu środków specjalnych o wartości nieprzekraczającej 5 000 000 EUR w terminie miesiąca od ich przyjęcia.

TYTUŁ III

BENEFICJENCI I FORMY FINANSOWANIA

Artykuł 10

Kwalifikowalność

1. W ramach wdrażania środków pomocy nadzwyczajnej oraz programów przejściowych, o których mowa w art. 6, rocznych programów działań, o których mowa w art. 8, oraz środków

specjalnych, o których mowa w art. 9, do finansowania na podstawie niniejszego rozporządzenia kwalifikują się:

- a) kraje i regiony partnerskie oraz ich instytucje;
- b) jednostki zdecentralizowane krajów partnerskich, takie jak regiony, departamenty, prowincje oraz gminy;
- c) wspólne podmioty, powołane przez kraje i regiony partnerskie oraz Wspólnotę;
- d) organizacje międzynarodowe, w tym organizacje regionalne, organy, departamenty lub misje ONZ, międzynarodowe instytucje finansowe oraz banki rozwoju, a także międzynarodowe instytucje sądownicze, o ile przyczyniają się one do realizacji celów niniejszego rozporządzenia;
- e) agencje europejskie;
- f) następujące jednostki i instytucje państw członkowskich, krajów i regionów partnerskich i innych państw trzecich, o ile przyczyniają się one do realizacji celów niniejszego rozporządzenia:
 - (i) instytucje publiczne lub parapaństwowe, władze i administracje lokalne i ich stowarzyszenia;
 - (ii) spółki, przedsiębiorstwa i inne prywatne organizacje i podmioty gospodarcze;
 - (iii) instytucje finansowe dokonujące inwestycji prywatnych oraz wspierające i finansujące inwestycje prywatne w krajach i regionach partnerskich;
 - (iv) podmioty niepaństwowe, o których mowa w ust. 2;
 - (v) osoby fizyczne.

2. Do podmiotów niepaństwowych, kwalifikujących się do uzyskania wsparcia finansowego na podstawie niniejszego rozporządzenia, należą: organizacje pozarządowe, organizacje reprezentujące ludność autochtoniczną, lokalne grupy obywatelskie i stowarzyszenia handlowców, spółdzielnie, związki zawodowe, organizacje reprezentujące interesy gospodarcze i społeczne, organizacje lokalne (w tym sieci), które działają w dziedzinie współpracy i integracji regionów zdecentralizowanych, organizacje konsumenckie, organizacje kobiet i młodzieży, organizacje oświatowe, kulturalne, badawcze i naukowe, szkoły wyższe, kościoły, stowarzyszenia i wspólnoty religijne, media i wszelkie stowarzyszenia pozarządowe oraz fundacje prywatne i państwowe, mogące wnieść swój wkład w rozwój lub nadanie zewnętrznego wymiaru polityce wewnętrznej.

3. Inne organy lub podmioty niewyszczególnione w ust. 1 i 2 mogą uzyskać finansowanie, gdy jest to konieczne dla osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 11

Rodzaje środków

1. Finansowanie wspólnotowe może przyjmować następujące formy:

- a) projektów i programów;
- b) sektorowego i ogólnego wsparcia dla budżetu, o ile zarządzanie wydatkami publicznymi kraju partnerskiego jest wystarczająco przejrzyste, rzetelne i skuteczne i jeżeli kraj partnerski wdrożył odpowiednie polityki sektorowe lub makroekonomiczne, które zostały zatwierdzone przez głównych darczyńców, w tym, w odpowiednich przypadkach, przez międzynarodowe instytucje finansowe. Generalnie, wsparcie dla budżetu może stanowić jeden z kilku instrumentów. Jest przyznawane po precyzyjnym określeniu przeznaczenia i związanych z nim punktów odniesienia. Wypłata wsparcia budżetowego uzależniana jest od postępów w wysiłkach zmierzających do realizacji celów pod względem wywieranego wpływu i osiągniętych wyników;
- c) w wyjątkowych przypadkach – programów sektorowych i ogólnych programów wsparcia dla importu, które mogą mieć formę:
 - (i) sektorowych programów importu towarów;
 - (ii) sektorowych programów importu zapewniających walutę obcą na finansowanie importu dla danego sektora; lub
 - (iii) ogólnych programów importu zapewniających walutę obcą na finansowanie importu ogólnego, obejmującego szeroką gamę produktów;
- d) środków finansowych oddawanych do dyspozycji pośredników finansowych zgodnie z art. 20, w celu udzielania pożyczek (na przykład na wsparcie inwestycji i rozwoju sektora prywatnego), zapewnienia kapitału podwyższonego ryzyka (w formie pożyczek przyporządkowanych lub warunkowych) lub innych tymczasowych, mniejszościowych udziałów w kapitale przedsiębiorstw, pod warunkiem że ryzyko finansowe Wspólnoty jest ograniczone do tych środków finansowych;
- e) dotacji służących finansowaniu środków;
- f) dotacji na pokrycie kosztów operacyjnych;
- g) finansowania programów twinningowych między instytucjami publicznymi, krajowymi organami publicznymi oraz podmiotami prawa prywatnego wykonującymi zadania władzy publicznej z państwa członkowskiego oraz z kraju lub regionu partnerskiego;
- h) wkładów do funduszy międzynarodowych, w szczególności zarządzanych przez organizacje międzynarodowe lub regionalne;
- i) wkładów do funduszy krajowych, utworzonych przez kraje i regiony partnerskie w celu skłonienia kilku darczyńców do wspólnego finansowania, lub do funduszy utworzonych przez jednego lub więcej darczyńców w celu wspólnej realizacji działań;

j) zasobów ludzkich i materialnych, niezbędnych do skutecznego zarządzania projektami i programami oraz nadzorowania ich przez kraje i regiony partnerskie.

2. Finansowanie wspólnotowe co do zasady nie jest wykorzystywane na pokrycie podatków, ceł lub opłat w krajach będących beneficjentami.

3. Działania objęte rozporządzeniem (WE) nr 1257/96 i kwalifikujące się do finansowania na jego podstawie nie mogą być finansowane na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 12

Środki wspierające

1. Finansowanie wspólnotowe może pokrywać wydatki związane z działaniami przygotowawczymi, działaniami następczymi, monitorowaniem, audytem i oceną, które są bezpośrednio niezbędne do wdrożenia niniejszego rozporządzenia i realizacji jego celów. Finansowanie wspólnotowe pokrywa również wydatki na pomocniczy personel administracyjny zatrudniony w przedstawicielstwach Komisji w celu zarządzania projektami finansowanymi na podstawie niniejszego rozporządzenia.

2. Wsparcie może być finansowane poza zakresem wieloletnich programów indykatywnych. Komisja przyjmuje odpowiednie środki wspierające zgodnie z art. 9.

Artykuł 13

Współfinansowanie

1. Działania finansowane na podstawie niniejszego rozporządzenia mogą być współfinansowane między innymi przez:

- a) państwa członkowskie, a w szczególności ich agencje publiczne i parapaństwowe;
- b) inne państwa udzielające pomocy, a w szczególności ich agencje publiczne lub parapaństwowe;
- c) organizacje międzynarodowe i regionalne, w szczególności międzynarodowe i regionalne instytucje finansowe;
- d) spółki, przedsiębiorstwa i inne prywatne organizacje oraz podmioty gospodarcze, a także inne podmioty niepaństwowe, o których mowa w art. 10 ust. 2;
- e) kraje i regiony partnerskie korzystające ze środków finansowych oraz inne podmioty kwalifikujące się do uzyskania finansowania, o których mowa w art. 10.

2. W przypadku współfinansowania równoległego projekt lub program jest podzielony na kilka jasno określonych podprojektów, z których każdy finansowany jest przez innego partnera zapewniającego współfinansowanie, w taki sposób, że możliwe jest określenie ostatecznego przeznaczenia finansowania.

W przypadku współfinansowania wspólnego całkowity koszt projektu lub programu jest podzielony między partnerów zapewniających współfinansowanie, a zasoby są łączone w taki sposób, że nie ma możliwości określenia źródła finansowania danego działania podjętego w ramach projektu lub programu.

3. W przypadku współfinansowania wspólnego Komisja może otrzymać środki finansowe i zarządzać nimi w imieniu jednostek, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), w celu realizacji wspólnych działań. W takim przypadku Komisja realizuje wspólne działania w sposób scentralizowany bezpośrednio lub pośrednio, poprzez przekazanie zadań agencjom wspólnotowym lub podmiotom utworzonym przez Wspólnotę. Takie środki finansowe są traktowane jako dochody przeznaczone na określony cel zgodnie z art. 18 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾.

Artykuł 14

Procedury zarządzania

1. Działania finansowane na mocy niniejszego rozporządzenia są zarządzane, monitorowane, oceniane i ujmowane w sprawozdaniach zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002.

2. Komisja może podjąć decyzję o powierzeniu zadań władzy publicznej, w szczególności zadań dotyczących wykonania budżetu, podmiotom, o których mowa w art. 54 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002, jeżeli posiadają uznaną międzynarodową pozycję, stosują się do uznanych międzynarodowych standardów zarządzania i kontroli oraz są nadzorowane przez władze publiczne.

3. W przypadku zarządzania zdecentralizowanego Komisja może podjąć decyzję o zastosowaniu procedur przetargowych lub procedur przyznawania dotacji kraju lub regionu będących beneficjentami.

Artykuł 15

Zobowiązania budżetowe

1. Zobowiązania budżetowe zaciąga się na podstawie decyzji podejmowanych przez Komisję zgodnie z art. 6, 8, 9 i 12.

2. Finansowanie wspólnotowe może przyjąć w szczególności jedną z następujących form prawnych:

- umowy w sprawie finansowania,
- umowy o dotacje,
- zamówienia publicznego,
- umowy o pracę.

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1.

Artykuł 16

Ochrona interesów finansowych Wspólnoty

1. Wszelkie umowy zawarte na podstawie niniejszego rozporządzenia zawierają postanowienia zapewniające ochronę interesów finansowych Wspólnoty, w szczególności w odniesieniu do nadużyć finansowych, korupcji i innych nieprawidłowości, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾, rozporządzeniem Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami ⁽²⁾ oraz rozporządzeniem (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącym dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) ⁽³⁾.

2. Umowy, o których mowa w ust. 1, wyraźnie przyznają Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu uprawnienia do przeprowadzania audytu, na podstawie dokumentów i na miejscu, w stosunku do wszystkich wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymali wspólnotowe środki finansowe. Umowy wyraźnie upoważniają też Komisję do prowadzenia kontroli na miejscu i inspekcji, przewidzianych w rozporządzeniu (Euratom, WE) nr 2185/96.

3. Wszystkie umowy służące realizacji pomocy zapewniają Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu uprawnienia przewidziane w ust. 2, w czasie realizacji umów oraz po ich wykonaniu.

Artykuł 17

Uczestnictwo i reguły pochodzenia

1. W postępowaniach w sprawie udzielania zamówień lub zawierania umów o dotacje finansowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia mogą brać udział wszystkie osoby fizyczne i prawne z państw członkowskich.

2. W postępowaniach w sprawie udzielania zamówień lub zawierania umów o dotacje finansowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia mogą również brać udział osoby fizyczne i prawne z:

- krajów będących beneficjentami instrumentu pomocy przedakcesyjnej (IPA) ⁽⁴⁾,
- państw członkowskich Europejskiego Obszaru Gospodarczego niebędących członkami UE, oraz z
- innych państw trzecich lub regionów, jeżeli uzgodniono wzajemny dostęp do pomocy zewnętrznej.

3. W przypadku działań podejmowanych w państwach trzecich uznawanych za państwa najmniej rozwinięte zgodnie z kryteriami ustalonymi przez OECD udział w postępowaniach w sprawie udzielania zamówień lub zawierania umów o dotacje jest nieograniczony.

⁽¹⁾ Dz.U. L 312 z 23.12.1995, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 292 z 15.11.1996, str. 2.

⁽³⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, str. 1.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1085/2006 z dnia 17 lipca 2006 r. ustanawiające instrument pomocy przedakcesyjnej (IPA) (Dz.U. L 210 z 31.7.2006, str. 82).

4. W przypadku nadzwyczajnych środków pomocy i przejściowych programów reagowania, o których mowa w art. 6, udział w postępowaniach w sprawie udzielania zamówień lub zawierania umów o dotacje jest otwarty w skali światowej.

5. W przypadku środków przyjętych w dążeniu do osiągnięcia celów, o których mowa w art. 4, udział w postępowaniach w sprawie udzielania zamówień i zawierania umów o dotacje, jak również reguły pochodzenia, są otwarte dla osób fizycznych lub prawnych z państw rozwijających się lub przechodzących transformację, określonych przez OECD, jak również dla osób fizycznych lub prawnych z każdego innego kraju kwalifikującego się zgodnie z odpowiednią strategią.

6. Udział w postępowaniach w sprawie udzielania zamówień lub zawierania umów o dotacje finansowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia jest otwarty dla organizacji międzynarodowych.

7. Eksperti proponowani w ramach postępowań w sprawie udzielania zamówień nie muszą spełniać wymogów dotyczących obywatelstwa, określonych w niniejszym artykule.

8. Wszystkie dostawy i materiały zakupione w ramach zamówienia finansowanego na podstawie niniejszego rozporządzenia pochodzą ze Wspólnoty lub z państwa kwalifikującego się zgodnie z ust. 2–5.

9. W indywidualnie określonych przypadkach można zezwolić na udział osób fizycznych i prawnych z państw lub terytoriów trzecich tradycyjnie powiązanych gospodarczo, handlowo lub geograficznie z krajem partnerskim. Ponadto w uzasadnionych przypadkach Komisja może zezwolić na udział osób fizycznych i prawnych z innych krajów lub na wykorzystanie dostaw i materiałów innego pochodzenia.

Artykuł 18

Wstępne finansowanie

Odsetki od wstępnego finansowania wypłaconego beneficjentom są potrącane z płatności końcowej.

Artykuł 19

Dotacje

Zgodnie z art. 114 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002 osoby fizyczne mogą otrzymywać dotacje.

Artykuł 20

Środki finansowe oddawane do dyspozycji Europejskiego Banku Inwestycyjnego lub innych pośredników finansowych

Środki finansowe, o których mowa w art. 11 ust. 1 lit. d), są zarządzane przez pośredników finansowych, Europejski Bank Inwestycyjny (zwany dalej „EBI”) lub inny bank lub organizację dysponującą zdolnością do zarządzania nimi. Komisja przyjmuje przepisy wykonawcze do niniejszego artykułu indywidualnie dla każdego przypadku, uwzględniając podział ryzyka, wynagrodzenie pośrednika odpowiedzialnego za realizację, wykorzysta-

nie i odzyskiwanie zysków pochodzących ze środków finansowych, jak również zamknięcie operacji.

Artykuł 21

Ocena

Komisja regularnie ocenia wyniki i skuteczność polityk i programów oraz skuteczność programowania, aby ustalić, czy cele zostały osiągnięte, oraz opracowywać zalecenia w celu udoskonalenia przyszłych działań. Komisja przekazuje sprawozdania z oceny mające istotne znaczenie do dyskusji komitetowi, o którym mowa w art. 22 ust. 1. Wyniki te wykorzystywane są następnie przy tworzeniu programów i przydzielaniu zasobów.

TYTUŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 22

Procedura komitetu

1. Komisja jest wspomagana przez komitet.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres przewidziany w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE wynosi 30 dni.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.
4. Obserwator z EBI bierze udział w posiedzeniach Komitetu, na których omawiane są sprawy dotyczące EBI.

Artykuł 23

Sprawozdanie

Komisja bada postępy osiągnięte we wdrażaniu środków przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia i przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie roczne sprawozdanie z realizacji pomocy. Sprawozdanie to kierowane jest również do Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów. Zawiera ono informacje za rok poprzedni na temat finansowanych działań oraz informacje o wynikach monitorowania i oceny, a także o realizacji zobowiązań i płatności budżetowych, w rozbiu na kraje, regiony i sektory współpracy.

Artykuł 24

Koperta finansowa

Koperta finansowa na wdrożenie niniejszego rozporządzenia w latach 2007–2013 wynosi 2 062 000 000 EUR. Władza budżetowa zatwierdza roczne przydziały środków w granicach określonych w ramach finansowych.

W latach 2007– 2013:

- a) nie więcej niż 7 procent koperty finansowej przeznaczają się na działania objęte art. 4 pkt 1);
- b) nie więcej niż 15 procent koperty finansowej przeznaczają się na działania objęte art. 4 pkt 2);
- c) nie więcej niż 5 procent koperty finansowej przeznaczają się na działania objęte art. 4 pkt 3).

Artykuł 25

Przegląd

Do dnia 31 grudnia 2010 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające wdrożenie niniejszego rozporządzenia w pierwszych trzech latach, w odpowiednich przypadkach wraz z propozycją zmian niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 26

Uchylenie

1. Z dniem 1 stycznia 2007 r. następujące rozporządzenia zostają uchylone:

- rozporządzenie (WE) nr 2130/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 października 2001 r. w sprawie działań na rzecz pomocy przesiedleńcom w rozwijających się krajach Azji i Ameryki Łacińskiej ⁽¹⁾,
- rozporządzenie Rady (WE) nr 1725/2001 z dnia 23 lipca 2001 r. dotyczące działań podejmowanych w zakresie zwalczania min przeciwpiechotnych w państwach trzecich innych niż rozwijające się ⁽²⁾,
- rozporządzenie (WE) nr 1724/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lipca 2001 r. dotyczące działań przeciwko minom przeciwpiechotnym w krajach rozwijających się ⁽³⁾,
- rozporządzenie Rady (WE) nr 381/2001 z dnia 26 lutego 2001 r. tworzące mechanizm szybkiego reagowania ⁽⁴⁾,
- rozporządzenie Rady (WE) nr 1080/2000 z dnia 22 maja 2000 r. w sprawie wsparcia Misji Tymczasowej ONZ w Kosowie (UNMIK) oraz Biura Wysokiego Przedstawiciela w Bośni i Hercegowinie (OHR) ⁽⁵⁾, z wyjątkiem art. 1a tego rozporządzenia,
- rozporządzenie Rady (WE) nr 2046/97 z dnia 13 października 1997 r. w sprawie współpracy Północ-Południe w kampanii przeciwko narkotykom i narkomanii ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 287 z 31.10.2001, str. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 234 z 1.9.2001, str. 6.

⁽³⁾ Dz.U. L 234 z 1.9.2001, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 57 z 27.2.2001, str. 5.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 122 z 24.5.2000, str. 27.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 287 z 21.10.1997, str. 1.

— rozporządzenie Rady (WE) nr 2258/96 z dnia 22 listopada 1996 r. w sprawie działań na rzecz rehabilitacji i odbudowy krajów rozwijających się ⁽¹⁾.

2. Uchylone rozporządzenia nadal mają zastosowanie do aktów prawnych i zobowiązań dotyczących lat budżetowych poprzedzających rok 2007.

Artykuł 27

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 15 listopada 2006 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BORRELL FONTELLES

Przewodniczący

W imieniu Rady

P. LEHTOMÄKI

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 306 z 28.11.1996, str. 1.